Alguna cosa

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

8

Lletra original

T´haurà passat algun copsi has tocat mai el fonsquan no queda energia per fer un últim esforç,a mi quan estic a punt de cedir.Alguna cosa em diu que segueixii em demana que no em rendeixi.Alguna cosa em diu que no dubti de mi.Sento caure els segonscom gotes dins d´un pot.Està plovent tinta xina i cau sobre el meu cos.Busco alguna cosa que em tregui d´aquest pou.Trobo la teva mirada.Alguna cosa em diu que segueixii em demana que no em rendeixi.Alguna cosa em diu que no dubti de mi.Potser ha arribat el momentde triar entre tibar o empènyer.Potser si m´hi fixo béno estic tan malament.Alguna cosa em diu que segueixii em demana que no em rendeixi.Alguna cosa diu que no dubti de mi

Lletra traduïda

em diu que encara puc estimar.

"Alguna cosa em diu que segueixi..." aquesta és una cançó a l'esperança oberta a "un Altre" que ens esperona. Aquesta cosa que ens fa tirar endavant pot presentar-se de diferents maneres, una mirada, un gest, és una força que ens empeny a estimar d'una manera insospitada, que no ens hauriem pogut imaginar, i ens hi manté ferms. Aquest esperit és l'esperit de la resistència, l'esperit de l'amor, altrament dit, en definitiva, Esperit Sant.La cançó diu que aquesta cosa es manifesta en els moments crítics, en el fons del pou, en la feblesa. Sant Pau, en comptes de escriure una cançó, ho va plasmar en una carta, diu així:*"... portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres. Ens veiem oprimits pertot arreu, però no esclafats; sense camins a seguir, però no sense sortida; perseguits, però no atrapats; tirats per terra, però no abatuts; sempre portem en el nostre cos els senyals de l'agonia de Jesús, perquè també en el nostre cos es manifesti la seva vida " (2 Cor 4, 7-10)*

4. VIVÈNCIES D'UN METGE SOBRE EL SOFRIMENT D'ALTRI

Al pavelló de malalts de SIDA hi vaig realitzar el meu particular "passeig per la resurrecció i la mort (tal com diu el títol d'un llibre de González Faus). La mort es va fer quotidiana. Pràcticament cada dia moria algun noi o alguna noia, enmig de la desesperació dels pares i del personal sanitari. Les preguntes que la majoria ens formulàvem eren: Fins a on arribar en els tractaments?, quan aturar-nos en l'administració d'antibiòtics, de sèrum, de transfusions?... La resposta me la donaren els propis malalts: mentre ells volien lluitar, nosaltres lluitàvem. Quan, a cops de forma subtil, t'indicaven que ja no podien més, que ja no valia la pena, aleshores ens aturàvem i esperàvem la mort alliberadora.La segona vivència que vull transmetre es refereix a un malalt cancerós. Patia un càncer de llengua, i en successives intervencions quirúrgiques, va perdre la llengua, la mandíbula i les galtes. Ja molt al final, quan no podia parlar, ens comunicàvem per escrit. Recordo quan jo, després d'haver-me casat, el vaig visitar. Va demanar un paper i hi va escriure: Doctor, veig un anell a la seva mà, sembla que s'hagi casat, el felicito. I no em tracti més de vostè (tinc el costum de tractar de vostè els malalts). Aquell home, amb una sonda pel nas i un degoteig continu de morfina, va ser capaç de sortir de si mateix i d'interessar-se per mi, pel meu recent matrimoni. Vaig sortir de la seva cambra, vaig anar al despatx i vaig rompre a plorar.(Extret de "Testimonis, Creure des de la Nit Fosca II", Quaderns Cristianisme i Justícia nº81)